

Velier

Bragagiu

Prietenului
Nicu Rolea

Vele arcuite
Vrând s-ajungă vântul
Parcă sunt cuvinte
Ce trăiesc Cuvântul.

Scârțâiesc catarge
Dând ceva a spune
Cum de cer se sparge
Biata rugăciune.

Tremură parâme
Ca și vene-n sânge
Și-n bruscări de clime
Fiecare plânge.

Dar atacă prora
Lumi în colți și spume
Visând aurora,
Căutând o culme.

Întâlnește-n cale
Cântul de sirene
Lăsând fără jale
Părți cotidiene.

Și se duce, duce
Undeva departe,
Nu poate-o răscruce
Drumu-i a desparte.

Pleacă, se îndreaptă
El nu știe unde
Prinde-o nouă treaptă
Ori doar se ascunde?

Prin lacrimi de rugă
Și elan de Soare
Zboară să ajungă
Visul cel mai mare.
Victor Bragagiu